

Aká nádherná zhoda – včera sme oslávili nedeľu Dobrého Pastiera a dnes si spomíname na jedného z jeho služobníkov – Jána Nepomúckeho, ktorý bol príkladom čestného a verného kňaza. Ján obetoval svoj život za jedno z najväčších a najprísnejšie strážených tajomstiev – tajomstvo spovedné. Ono samo na jednej strane nie je ničím výnimočným, ako napr. vojenské, výrobné, štátne či iné tajomstvá, ktoré sa svet snaží na istú dobu udržať neodhalenými. Na druhej strane sa však tak silno týka intímnych sfér každého človeka, že ho robí hlboko zraniteľným. Preto Cirkev stráži toto miesto prísnymlčaním, aby dovolila veriacim očistiť si dušu od svojich bied a zostať pritom v bezpečí svojho vzťahu s Bohom.

Ján Nepomucký dobre chápal túto duchovnú intimitu, preto v duchu a sile dobrého pastiera ochraňoval ovečku, ktorá hľadala útočisko vo sviatosti zmierania.

Sv. spoveď je výnimočným miestom, kam sme pravidelne pozývaní. Nie preto, žeby bol niekto zvedavý na naše hriechy, ale pre milosť, ktorú sprostredkúva táto sviatosť. A prečo pred kňazom, prečo nie priamo pred Bohom, v kútiku duše si vyjasniť svoje problémy a hriechy? V prvom rade sa sviatosť deje, ako každá iná, pred Bohom a skrze Boha. Kňaz je tu iba nástrojom, akoby telefónom, ktorý Boh aj tak už dávno počul. Boh cez službu posväteného človeka posielal milosť odpustenia hriechov i silu ďalej sa boriť za svoju svätosť.

Druhým dôvodom sme my sami. V príprave na prijatie sviatosti zmierania sme nútení skutočne sa zamyslieť nad sebou, svojimi nedostatkami, no aj kvalitami, ktoré možno zostali nevyužitú; byť čestnými voči sebe samým. A rozpovedať o tom pred konkrétnym človekom má aj

psychologický rozmer, že nakoniec sme isto všetko odovzdali a dôverne čakáme na radu a odpustenie.

Prítomnosť kňaza v bežných podmienkach je nutná a veľmi nápomocná aj z dôvodu nedokonalosti našej viery a našich vzťahov s Bohom. Málokto môže povedať, že sa rozpráva s Bohom tvárou v tvár. Väčšinou nám v tom bráni naša neschopnosť modliť sa a veriť na sto percent. Ak by sme to dokázali, mohli by sme si všetko s Bohom vybaviť osobne, bez prostredníka. No príklady svätých nám dokazujú, že aj oni, hoci sa s Bohom rozprávali priamo, využívali sviatosť pokánia, aby dosiahli prisľúbené milosti. Nie, že by ich čakali, ale aby si boli stále vedomí svojej maličkosti, ktorú Boh svojimi zázrakmi a dielom tak vyvyšuje.

Ako kňaz si svoju službu najviac uvedomujem, a najviac sa z nej radujem, práve pri vysluhovaní sviatosti zmierenia. Jednak preto, že sám pociťujem vo svojom živote potrebu spovede, a potom práve tu môže Boh, skrze mňa hriešnika, poskytnúť obrovskú milosť odpustenia a tvoriť zázraky radosti duše. Preto ma veľmi mrzí, keď ľudia pristupujú na spoveď iba ako k dákej formalite, bez želania zbaviť sa svojich hriechu a zmeniť svoj život. Oni vtedy ani poriadne hriechy nenazývajú. Súdiť sa nedá, možno ide skutočne o svätcov. No vonkajší život a prejav nesvedčí, že je to tento prípad.

Ba ak niekto tvrdí, že sa k hriechu nepriznal, a pritom sa usmieva, ako oklamal „farára“, je mi do plaču. Človeka oklameš, ale Boha nie. Čo je najhoršie, že koniec koncov tak klameme sami seba. Lepšia je chvíľa nepríjemnej sebaobžaloby v česnosti, ktorej odmenou je hlboká radosť z odpadnutého kameňa zo srdca, ako chvíľkový pocit víťazstva, ktorého výsledkom je nepokoj bez hranice.

Báť sa nikoho netreba, dokoca ani nepríjemného kňaza, lebo on na výsledok spovede nemá vplyv, hoci má byť dobrým pastierom a nie prísny sudcom. Nás nikto kvôli spovedi prenasledovať nebude, a nosiť stále ťažké bremena, to nie je cieľ ľudského života. Preto vás pozývam čerpať z Bohatstva Božieho milosrdentva.